

Het geheim van het internaat

Het geheim van het internaat

Jordy Heusschen

Schrijver: Jordy Heusschen

Coverontwerp: Perry Moir & Claire Widdershoven

Illustraties: Perry Moir

ISBN: 9789403658520

© Jordy Heusschen

*Ik wens je net zoveel plezier in het lezen, als ik had in het
schrijven.*

(Francis Quarles)

Voorwoord

Beste lezer,

Voor je ligt het eerste deel van Escape Stories. Dit boek is er voor jongeren en ouderen die enkel lezen net niet spannend genoeg vinden. Tijdens het lezen kruip jij in de huid van Jochem. Hierbij zul je samen met hem puzzels moeten oplossen en kamers moeten onderzoeken om het geheim van internaat K DE ZEEVOGEL te ontrafelen.

De moeilijkheidsgraad van de puzzels varieert om ervoor te zorgen dat iedereen genoeg uitdaging heeft. Wanneer een puzzel net iets te lastig blijkt, kun je op pagina 234 achter in het boek hints vinden. Mocht het met deze hints toch niet lukken dan is dat helemaal niet erg. De antwoorden staan namelijk ook achter in het boek op pagina 247. Daarnaast kun je altijd de hulp invoeren van moeders, vaders, broers, zussen, vrienden, vriendinnen, etc. Twee weten namelijk altijd meer dan één.

Ten slotte wil ik de illustrator Perry Moir bedanken voor het omzetten van mijn krabbels in pakkende tekeningen en Claire Widdershoven voor het illustreren van de voorkant in kleur. Zonder hen was het niet gelukt om dit boek te voltooien.

Proloog

Het geluid van de taxi broemt in Jochem zijn oren, terwijl hij met een gefronste blik uit het raam staart. Haastig wrijft hij zijn handen over zijn broek. Uren lijken minuten, minuten lijken seconden. De tijd gaat snel, veel te snel. In zijn hoofd jojoën de gedachten op en neer over wat zijn pleegouders afgelopen nacht tegen hem zeiden.

‘Ja, wat is er? Had het niet tot morgen kunnen wachten?’ Terwijl Jochem half slapend de trap afstompelt, merkt hij dat zijn pleegouders hem zwijgend vanaf de bank aanstaren. Er hangt een bepaalde lading in de lucht. Een lading die hij niet direct kan plaatsen. Het voelt in ieder geval vreemd, nog vreemder dan hoe zijn pleegouders zich de laatste dagen gedragen.

Wanneer hij bij de bank aankomt, kucht zijn vader nerveus, staat op en legt zijn hand op Jochems schouder. ‘We moeten iets belangrijks met je bespreken.’

Onmiddellijk schieten enkele scenario’s door zijn hoofd. Geen enkele bevredigend. Hij aarzelt even en kijkt dan naar zijn moeder. ‘Wat dan? Is er iets ergs gebeurd?’

Zijn moeder slaakt een diepe zucht. ‘Je weet dat we regelmatig met je gesproken hebben dat er een moment zou komen waarop je naar een internaat moet.’

‘We zijn er,’ broemt de taxichauffeur.

Jochem schrikt wakker uit zijn gedachten en merkt dat de taxi gestopt is.

Vol ontzag staren de twee personen vanuit de taxi naar het gebouw.

Het ziet er akelig uit, denkt Jochem. Aan elke zijde van het gebouw rijzen twee steile pieken, die op torens lijken, richting het wolkendek. Naar zijn inschatting lijken de torens zes, zeven, misschien wel acht meter hoog. De muren zijn bekleed met mos en doornstruiken klimmen tot aan de dakpannen van het huis. Ter hoogte van de torens eindigt de

begroeiing abrupt. Voor de ingang van het gebouw staat een krakkemikkig bord: Internaat K DE ZEEVOGEL.

Aparte naam, denkt hij.

‘Snel eruit!’ roept de taxichauffeur. Zijn ogen zijn wijd opengesperd en zijn rechtermondhoek trekt ongecontroleerd naar boven. Met een vaart doet hij de deur open, holt naar de kofferbak en smijt Jochems koffer op de grond.

‘Laat die betaling maar zitten, knul. Mij zul je hier nooit meer zien.’

Nog voordat Jochem iets kan zeggen ziet hij hoe de taxi met piepende banden in de verte verdwijnt. Wanneer hij zijn koffer oppakt en diep ademhaalt, dringt een geurcombinatie van loofbomen en uitlaatgassen zijn neus binnen. Een geur die voor zijn gevoel het begin van deze dag niet beter had kunnen omschrijven.

Met een koffer in zijn hand stapt hij richting het internaat, totdat hij plots geritsel achter zich hoort. Een kille wind blaast in zijn rug en een onaangenaam gevoel bekruipt hem.

‘*Ren weg nu het nog kan,*’ fluistert een stem in zijn hoofd. De stem klinkt vrouwelijk, maar opvallend ruw tegelijkertijd.

Even denkt hij een gedaante voor het middelste raam van het gebouw te zien staan.

Op het moment dat Jochem het op een lopen wil zetten vliegt de voordeur open. In de deuropening staat een lange tengere man. Hij draagt een veel te grote regenjas met daaronder een kapotte broek en spitse stalen schoenen. Zijn gezicht bestaat uit een mengeling van Kabouter Plop en Freddy Kruger, waar Jochem behoorlijk om had kunnen lachen als de troebele gele ogen hem niet zo doordringend zouden aanstaren.

‘Zozo, wie zullen we hier hebben?’

‘Ik ben Jochem, als het goed is hebben mijn pleegouders met u gebeld.’

Zonder iets te zeggen, inspecteert de man hem van top tot teen.

‘Sorry meneer, bent u Ernst?’

De man knikt. ‘Ik ben de opzichter van dit internaat. Kom mee, ik zal je naar je eindstation, ik bedoel kamer brengen.’

De grijns die erop volgt, doet Jochems nekharen overeind staan. Hij beseft dat hij momenteel echter weinig keus heeft en stapt aarzelend naar binnen.

Onder het wandelen ziet hij allerlei opgezette dieren aan de muren hangen die hem met felrode ogen aanstaren. Ze geven hem het gevoel dat hij bekeken wordt. De houten trap waarmee ze naar de eerste verdieping lopen, lijkt wel uit een andere eeuw te komen. Overal zitten scheuren en elke trede kraakt alsof er een zak chips wordt verpletterd.

‘Zo, we zijn er. Nu is er geen weg meer terug.’ Ernst buldert van het lachen, terwijl hij met strakke passen de gang uit marcheert.

Jochem opent de dichtstbijzijnde deur. In het midden van de kamer ziet hij een meisje met lange blonde haren staan. Zijn ogen worden direct gevangen door het naveltruitje en de rode, leren rok die ze draagt. Hij knippert even, kijkt dan naar haar gezicht en ziet dat het meisje hem met grote ogen aanstaart.

Deel 1
Het begin van het einde en het
einde van het begin

1

Een warm welkom

‘Wow, wie ben jij? Je weet toch dat het onbeleefd is om zomaar een deur te openen?’

Jochem stamelt even, maar zwijgt dan en staart naar zijn voeten.

Het meisje zucht. ‘Jij bent vast de nieuwe. Hai, ik ben Tessa,’ vult ze aan en steekt haar hand uit.

Vliegensvlug kijkt hij weer op en schudt haar hand. ‘Jochem, aangenaam.’ Nog voordat hij een van de vele vragen die door zijn hoofd heen razen kan stellen wordt hij bij zijn arm gepakt en terug de gang ingesleurd.

‘Ik zal je snel naar de juiste kamer brengen, want als Ernst ziet dat we samen op een kamer zijn, hebben we een groot probleem. We mogen doordeweeks enkel met elkaar spreken tijdens het ontbijt en avondeten en zelfs dat wordt de laatste tijd al bijna als een misdaad gezien. Die man is gevaarlijk. We weten niet wat hij allemaal uitspookt. Dus houden sommigen... ik bedoel iedereen, zich er altijd aan.’

Haar wangen kleuren rood.

Jochem kan niet precies plaatsen of het nu van het snelle praten of iets anders is.

‘Kom, doorlopen, hup, hup.’ Terwijl Jochem de gang wordt doorgetrokken passeert hij een aantal deuren. Zonder te kloppen opent Tessa een deur aan het einde van de gang en loopt naar binnen.

‘Kijk Jochem, dit is Abel. Abel, dit is Jochem. Jullie zullen het vast goed met elkaar kunnen vinden. Tot zo meteen bij het diner, benieuwd wat we te eten krijgen.’

‘Gast, Tessa, weet je niet wat kloppen betekent?’

In de kamer staat een lange, smalle jongen, die Tessa met een gefronste blik aankijkt. Hij draagt een kleurrijke beanie en een hoodie bedrukt met het logo van een blauwe beer die een blikje energydrank drinkt. Eronder staat de tekst: bluebeary drink.

Zonder erop te reageren rent Tessa de kamer weer uit.

‘Yo man, dus jij bent de nieuwe.’ Hij wijst naar de hoek van de kamer. ‘Je kunt je spullen daar neerzetten en dat mooie metalen bed rechts in de hoek is helemaal voor jou. Ik hoop dat je gewend bent om op een harde ondergrond te slapen, want die matras lijkt wel van beton.’

Jochem glimlacht, pakt zijn spullen uit en legt ze ordelijk naast zijn bed. Net op het moment dat hij op bed wil gaan liggen om even te bekomen hoort hij Abels stem weer.

‘Vlug, we moeten gaan eten. Als we één minuut te laat zijn, wordt het hongerlijden vanavond.’

Als ze in de eetkamer aankomen, ziet Jochem een zestal personen aan de tafel zitten. Een jongen en vijf meiden, waaronder Tessa. Ze staren hem allemaal even onderzoekend aan, waarna ze het eten beginnen op te scheppen. Er staan kommen met gemengde sla, blokjes kip en gebakken aardappelen. Verrassend culinair, denkt Jochem. In ieder geval voor de verwachtingen die hij had geschept na het zien van het gebouw.

Uit de keuken komt een vrouw met een fors postuur gelopen in een bloemenjurk met daaroverheen een keukenschort. Ze kijkt Jochem aan alsof hij een pakketje is waarop ze veel te lang heeft moeten wachten en dat vervolgens bij aankomst ook nog beschadigd is.

‘Hallo, ik ben Ella. Ga snel zitten anders ga je straks met een lege maag naar bed. Het zijn strakke regels hier.’ Haar ogen lijken even somberheid uit te stralen, maar dit verdwijnt als sneeuw voor de zon wanneer Tessa haar een compliment over het eten geeft.

Nadat Jochem zich aan iedereen heeft voorgesteld leggen ze hem uit dat in dit huis de regel geldt: wie het eerst komt het eerst maalt.

‘Hé, jij.’

Jochem kijkt op. Het is Saskia die hem met een smalle indringende blik aankijkt. Hij vraagt zich af of ze op die manier nog wat kan zien.

‘Waar kom je vandaan? En waarom kom je hierheen? Jij ziet er schuldig uit. Jij lijkt iets met de verdw...’

‘Saskia!’ roept Abel.

Saskia staat zwijgend op en loopt de kamer uit.

Even later in zijn kamer kan Jochem zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. ‘Hé Abel, wat was er eigenlijk met Saskia aan de hand tijdens het diner?’

‘Niks man, niks.’

Jochem kijkt hem vragend aan waarna hij een twijfelende blik in Abels ogen ziet voordat hij wegkijkt.

Na een korte stilte zegt hij abrupt: ‘Ik heb een opdracht voor school, misschien kun jij me helpen? Op school zeiden ze dat het iets met de maanden van het jaar te maken had, maar er moet een naam uitkomen en ik snap er niks van. Er staan namelijk enkel cijfers.’ Hij overhandigt Jochem het briefje.

Lief dagboek,

‘s Nachts hoor ik de laatste tijd steeds vaker onbekende stemmen in het huis. Het lijkt van de zolder te komen. De stemmen klinken gemeen en hun lach lijkt gevuld met haat. Ik versta niet wat ze zeggen, maar durf niet te gaan kijken. Ernst zegt altijd dat ik moet stoppen met overdag te vertellen waar ik ‘s nachts over droom, maar ik weet dat ik niet gek ben. Ik hoop dat mama en papa mij snel komen halen.

Lief dagboek ik 12 + 10 + 11 + 11 + 8 ben bang.

Antwoord: _____

Let op! Dit is een puzzel. Denk eraan dat de hints en antwoorden achter in het boek staan. Controleer je antwoord voordat je verder leest.

Eureka! ‘Donna, dat kan niet anders.’ Jochem zegt het antwoord kalm tegen Abel, terwijl hij van binnen een geluksmomentje beleeft.

‘Natuurlijk, de maanden van het jaar! Nice man! December, oktober, 2 keer november en augustus. Dan kan ik dit morgen op school afgeven. Nu is het tijd om te pitten. Morgen ook jouw eerste schooldag. Zorg maar dat je fit bent, want Janus Glad, de baas van de school, is net zo’n wappie als Ernst.’

2

De eerste schooldag

Jochems eerste schooldag lijkt zonder problemen te verlopen. Hij maakt kennis met de leraren en mag naast Tobias zitten: een gespierde jongen met stekelig haar die ook op het internaat woont. Wanneer de bel klinkt, die het einde van de les aangeeft, tikt Jochem Tobias op zijn schouder.

‘Mag ik bij jou komen staan in de pauze?’

Tobias glimlacht. ‘Natuurlijk. Ik moet wel eerst nog even iets belangrijks regelen. Zie ik je over tien minuten buiten bij het fietsenhok?’

Jochem knikt instemmend.

‘Mooi. Tot zo.’

Dan kan ik eens even gaan kijken hoe mijn kluisje werkt, denkt Jochem. Vierhonderdnegen, vierhonderdzeven, vierhonderdvijf, ja dat is hem. Hij steekt de sleutel in de opening en draait linksom totdat het kluisje openspringt.

Eens kijken. Geschiedenis heeft hij niet meer nodig en aardrijkskunde pas aan het eind van de week. Terwijl Jochem zich bedenkt welke boeken hij in zijn kluisje kan leggen hoort hij plots bekende stemmen. Ze lijken van de andere kant van de kluisjes te komen. Hij drukt zijn oor tegen de kluisjes in de hoop dat hij de stemmen beter kan verstaan. Die klinken als Tobias, Abel, Saskia en Tessa.

‘Hé guys, die nieuwe blijkt behoorlijk slim te zijn, zegt Abel. Hij had het raadsel binnen enkele minuten opgelost.’

‘Hmm, in de geschiedenisles beantwoordde hij ook alle vragen foutloos, terwijl hij midden in het jaar instroomt,’ zegt Tobias.

‘Ik vind het wel een vriendelijke jongen en nu ik hoor dat hij ook nog slim is, oelala,’ zegt Tessa. Aan de andere kant van de kluisjes begint Jochems hart sneller te kloppen.

Jochem hoort iemand tegen de kluisjes slaan. ‘Jongens, gaan jullie nu zomaar iemand vertrouwen die pas twee dagen in het internaat

woont? Wat een onzin! Als jullie denken dat die Jochem zo slim is dan zullen we dat eens gaan testen,’ zegt Saskia gniffelend.

Tobias zucht. ‘Saskia, wat ben je van plan?’

‘Nou, de zolder. Dan weten we direct wat we aan hem hebben.’

‘Nee Saskia, dat kun je niet maken. Het is daar super eng,’ zegt Tessa boos.

‘Ik vind dat wel een goede test. Zullen we eens zien of die gast echt geschikt is,’ zegt Abel.

‘Ik ben het eens met Saskia en Abel. We kunnen niet zomaar iedereen accepteren,’ zegt Tobias.

‘De meerderheid beslist,’ oppert Saskia. ‘We pakken vanavond de sleutels als Ernst naar zijn yogales gaat.’

‘Oei, is het al zo laat! Jongens, ik moet snel gaan. Ik had na de les met Jochem bij het fietsenhok afgesproken.’

Jochem schrikt op en haast zich naar de deur richting de buitenkant van het schoolgebouw. Wat een geluk dat zijn kluisje dicht bij de kant van het fietsenhok is. Enkele tellen later ziet hij Tobias aan komen rennen.

‘Hé, Jochem. Er is iets dat ik met je moet bespreken.’

Wie had gedacht dat hij zes uur later met een sleutelbos in zijn handen voor een deur met een spinnenhoofd zou staan.

‘Succes Jochem,’ stamelt Abel.

‘Zijn we toch niet een beetje te ver gegaan jongens?’ fluistert Tobias.

‘Welnee, als hij levend terugkomt weten we direct wat we aan hem hebben,’ zegt Saskia grinnikend. Dan draait ze zich richting Jochem.

‘Wij wachten op onze kamers. Mocht je terugkeren doe het dan wel binnen een uur en breng mij de sleutels, want Ernst zal rond negen uur terug zijn. Als hij merkt dat zijn sleutels weg zijn, zijn we er geweest.’

‘Helder!’ Jochem probeert het vol zelfvertrouwen te zeggen, maar zijn lip begint te trillen.

Abel staart naar zijn voeten. ‘Tot straks man.’

Tessa zwijgt.

‘Oh ja, nog een ding,’ zegt Saskia. ‘We weten niet hoe we de deur moeten openen, maar we zagen Ernst wel vaker hurkend naar de deur staren alvorens hij de deur opende.’

Met de sleutelbos in zijn hand en de moed in zijn schoenen inspecteert hij de deur. Onder het spinnenhoofd bevinden zich twee sloten.

Twee sloten, dat betekent twee sleutels, maar welke? Hij kijkt naar de goedgevulde sleutelbos, waar naar zijn inschatting een 10-tal sleutels aan hangt. Voor enkele seconden vraagt hij zich af waar alle sleutels voor dienen, maar hij bedenkt al snel dat hij het niet wil weten.

Ze zeiden iets over de onderkant van de deur. Wanneer Jochem zich bukt, ziet hij een vierkant met 16 hokjes, waarbij er in 9 hokjes sleutels en slotjes staan gegraveerd. Linksboven in de hoek staat het logo van een wolf. Boven en links van de hokjes met sleutels en slotjes staan cijfers.

‘Die cijfers moeten staan voor de genummerde sleutels op de sleutelbos, dat kan haast niet anders,’ mompelt hij in zichzelf.

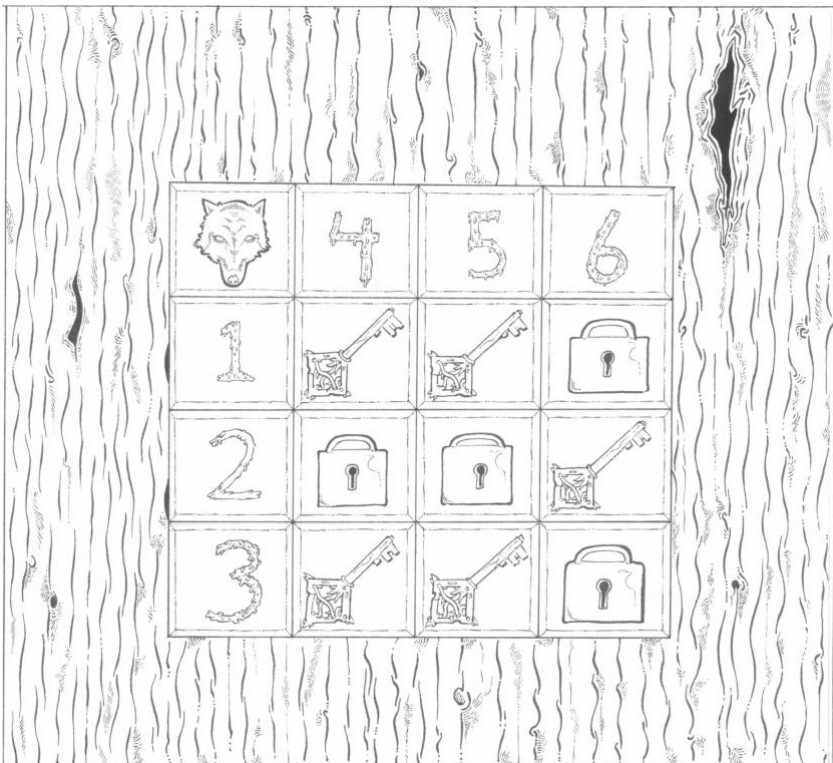
Onder het vierkant staat een tekst op de deur gekrast:

Wees een waaghals en druk op één van de zes cijfers op deze deur. Alle slotjes in die rij zullen in sleutels veranderen en alle sleutels in slotjes. Slechts twee cijfers indrukken maakt van alle vakjes sleutels en opent deze deur.

Als je dit niet lukt, stel je mij teleur.

OC

Welke twee cijfers moet Jochem indrukken? _ & _

Let op! Dit is een puzzel. Denk eraan dat de hints en antwoorden achter in het boek staan. Controleer je antwoord voordat je verder leest.

3

De zolder

Wanneer Jochem beide sleutels in de openingen steekt en ze omdraait, is er een bijna geruisloze klik te horen, waarna de deur op een kier openschuift. Voorzichtig opent hij de deur iets verder. Daar waar hij een ijzig gepiep van de deur had verwacht blijft het verrassend stil. Hij gluurt door de deuropening en ziet dat twee fakkels aan de muur een plateau in het midden van een kamer verlichten. Op het plateau ziet hij het silhouet van een grote spin.

Hij vraagt zich af waarom hij dit eigenlijk doet.

Terwijl hij op het punt staat om weg te lopen werpt hij nog een laatste blik op de fakkels. Plots voelt hij hoe de gedachten hem overmeesteren. Flitsen van vuur. Een ondragelijke hitte. Het voelt alsof er over zijn hele lijf peuken worden uitgedrukt.

Mama! Papa! Hij probeert te roepen, maar merkt dat er niets anders dan gehuil uit zijn keel komt. Met betraande ogen kijkt hij om zich heen en ziet dat mama hem stevig in haar armen vasthoudt, terwijl alles om hen heen in brand staat.

‘Ima, het is te laat voor ons. We moeten iets verzinnen om Jochem te redden.’ Het is de stem van papa. Zijn stem klinkt kalm en vastberaden.

Ima knikt.

Jochem ziet hoe papa zijn kleren haastig begint uit te trekken.

‘Snel, Ima, geef me je nachtjapon.’

Zonder te aarzelen begint Ima met haar vrije hand de nachtjapon los te maken.

Door de tranen heen ziet Jochem even later een ketting van kleren verschijnen. Aan het uiteinde hangt een trui die aan de onderkant is dichtgeknoopt. Het lijkt op een soort knapzak. Het laatste wat hij ziet, is dat hij samen met een brief in de zelfgemaakte knapzak wordt gelegd en de afstand tussen papa en mama, die uit het raam naar hem kijken,

steeds groter wordt. Er valt een warme traan op zijn voorhoofd en alles wordt zwart.

Jochem schrikt bezweet wakker uit zijn gedachten alsof het een nare droom was, maar beseft al snel dat hij nog in de deuropening staat. Hij voelt tranen langs zijn wangen stromen.

De brief die zijn pleegouders hem gisteren hebben meegegeven. Was het soms voorbestemd dat hij naar dit internaat moest? Zoveel vragen en zo weinig antwoorden razen door zijn hoofd. Straks zal hij de brief van papa en mama lezen. Nu gaat hij die zolder op. Hij mag de mensen hier niet teleurstellen, niet zoals hij dat bij zijn ouders deed.

Door de gebeurtenis ziet hij niet dat er aan de onderkant van de deuropening een koord is gespannen. Wanneer Jochem een stap naar voren zet, struikelt hij en valt languit op de houten vloer. Op datzelfde moment valt de deur achter hem dicht.

In blinde paniek kijkt hij om zich heen. Is het een val? Zal er ergens een alarm afgaan? Het blijft angstvallig stil. Het enige dat hij ziet, zijn twee fakkels aan de muur en de onderkant van het plateau. Hij haalt opgelucht adem en staat op. Bij het opstaan kijkt hij recht in de ogen van de spin. Hij deinst even achteruit en merkt dan dat het een dode spin is.

‘Fieuw.’

Wanneer hij het plateau met de spin beter bekijkt, merkt hij op dat zich bij elke poot van de spin, vier links en vier rechts, ronde openingen bevinden. Boven de ronde openingen staan getallen gegraveerd lopend van 1 tot 4. Bij de linker voorpoot en de rechter achterpoot steken ronde goudstaven uit de gaten. De andere openingen lijken leeg. Op de rug van de spin staat een grote X gegraveerd.

Jochem lacht even in zichzelf. Ha, te makkelijk. Als hij de cijfers bij de vorige puzzel moest indrukken zal dat hier ook wel het geval zijn. Zonder aarzeling drukt hij de knoppen met het getal 1 en het getal 4 om de beurt in. Een harde bonk galmt door de kamer, waarna de muur rechts van hem naar beneden begint te schuiven. Achter de opening bevindt zich een trap, die in een spiraalvorm naar boven richting een deur leidt. Voor de zekerheid voelt hij eerst nog even aan de deur die tot zijn opluchting gewoon opengaat.

Als hij boven aan de trap komt, ziet hij een deur die op een kier staat. Voor alle zekerheid gluurt hij eerst door de opening, maar hij ziet niets. Het is te donker. Met bevende handen opent hij de deur wat verder. Aan de zijkant spot hij een lichtschakelaar. Alsof het een chirurgische ingreep is, brengt hij zijn hand centimeter voor centimeter dichterbij de lichtschakelaar. Voorzichtig drukt hij erop en trekt zijn hand vliegensvlug terug.

Hoopvol kijkt hij de kamer in en merkt dat de gloeilamp aan het plafond aan en uit flakkert.

Prachtig. Hij slikt even, stapt dan aarzelend de kamer in en kijkt haastig rond. Hij merkt op dat het een stoffige oude zolderkamer is gevuld met allerlei voorwerpen.

4

De zolderkamer

Beste lezer,

Het is de bedoeling dat jij in de huid van Jochem kruipt, de kamer gaat onderzoeken en puzzels gaat oplossen om hem zo verder te helpen in zijn verhaal.

Op de tekening op de volgende pagina's zie je het gedeelte van de kamer dat voor Jochem zichtbaar is. In sommige gevallen kunnen er nieuwe delen van de kamer zichtbaar worden tijdens het onderzoeken.

De voorwerpen die je kunt onderzoeken staan in de tabel op de linkerpagina. Deze zijn aangeduid met een cijfer. Wanneer je besluit een voorwerp te onderzoeken kun je naar het stuk tekst gaan dat op de pagina staat die achter de naam wordt aangegeven. Hier kun je lezen wat er gebeurt bij het onderzoeken van het voorwerp.

Vooraf wordt er bij de kamers aangegeven hoeveel tijd er is en dus hoeveel voorwerpen je kunt onderzoeken. Hierbij geldt de regel dat een voorwerp onderzoeken 5 minuten kost. De gebruikte tijd kun je afvinken op de klok rechtsboven of zelf bijhouden. Als de tijd verstreken is, moet je (volgens de regels) de kamer verlaten en verder lezen.

Bij uitzondering mag je één van de drie bonusklokjes inzetten. Dit kan enkel worden ingezet wanneer de tijd is verstreken, maar jij als lezer het gevoel hebt dat er nog essentiële informatie in de kamer aanwezig is.

Je krijgt dan 15 minuten extra de tijd om de kamer te onderzoeken.

In de eerste kamer van dit boek is er geen tijdslimiet en mag je alle voorwerpen onderzoeken.

Denk eraan dat hints en antwoorden van puzzels achter in het boek staan.

1	De witte pijlen	(pagina 28)
2	De kasten aan de rechterkant	(pagina 28)
3	De deurmat	(pagina 28)
4	De pop op de schommel- stoel	(pagina 28)
5	De driewieler	(pagina 28)
6	Het doosje met de kaart- symbolen	(pagina 29)
7	Het gordijn	(pagina 29)